

Guldhornene

Ujævn og utroværdig vej mod slutscenen

Af Louise K. Rasmussen

"Guldhornene" er baseret på TV 2's populære 2005-julekalender "Jul i Valhal", og med biografpremiere op til efterårsferien var alle sejl sat til for at følge op på julekalenderens popularitet, men forventningerne bliver ikke indfriet.

Den største anke mod filmen er dens tynde plot. Filmen begynder med, at de tre børn Sofie, Jonas og Emma er flyttet til København, da faderen i familien, Asbjørn, har fået arbejde i Nationalmuseets skoleafdeling. Selv samme dag, hvor de er flyttet ind, lander de fire guder Loke, Thor, Heimdal og Ydun helt tilfældigt med Thors vogn i carporten og beder om hjælp til at

stjæle guldhornene fra Nationalmuseet, så jætterne ikke får fingre i dem. Sker det, vil kærligheden mellem mennesker dø, og der vil ikke blive født flere børn. Det er nemlig de rigtige guldhorn, der stadig er på Nationalmuseet, idet Thor nåede at putte noget andet guld ned i den gryde, hvor guldsmeden Niels Heldenreich ville smelte guldhornene om.

Så langt så godt, men i planlægningen og udførelsen af kuppet mod Nationalmuseet trækkes så mange kaniner op af hatten, at troværdigheden sættes over styr; f.eks. kan porten ind til guldhornene kun åbnes af kustodens stemme, så til al held kan Loke lave sin stemme om til kustodens stemme. Men inden kuppet modtager børnene en flaskepost fra Odin om, at Loke ikke må komme i nærheden af guldhornene, hvorfor han ikke kommer med ind på Nationalmuseet. Så er det heldigt, at de har en mobiltelefon, der har optaget stemmen, hvilken dog ikke kommer i brug, da Thor bare løfter porten med hænderne. Vagten alarmeres, men afledes af de to åbne egyptiske grave, hvor jætterne Thrym og Kvalm har gemt sig. Dog kun indtil Emma lige kommer til at trykke på knappen, der sætter højttalere med Adam Oehlenschlägers digt om "Guldhornene" i gang.

Sådan går det frem og tilbage, indtil højdepunktet indtræffer i slutscenen: Vikingspillet (Nationalmuseets amatørteater), hvor guder, jætter og børnene kæmper om de ægte guldhorn, der indgår som rekvisitter i Vikingspillet, mens publikum intetanende ser på. Den scene er faktisk rigtig sjov og har sikkert været en af de første scener, der blev skrevet. Men vejen dertil er så ujævn og utroværdig, at filmen ikke bliver en helstøbt oplevelse. At få de rigtige guldhorn, de fire guder, to jætter, alle tre børn og deres forældre placeret det samme sted til vikingspillet viser sig simpelthen at være for stor en mundfuld for filmen.

Til slut skal en af filmens bedste scener dog nævnes, nemlig scenen, hvor Heimdal (Peter Frödin) kommer forbi montren med Grauballemanden og formaner ham om, hvor dumt det var at skyde genvej gennem mosen. Men to lyspunkter gør det ikke alene, og over 150 visninger i Palads-biografen er nok at overmatche en film under normalt niveau.

Danmark 2007 - Instr.: Martin Schmidt - Manus: Ina Bruhn, Stefan Jaworski, Flemming Klem, Ida Maria Rydén - Medv.: Laura Østergaard Buhl (Sofie), Lukas Schwartz Thorsteinsson (Jonas), Troels Lyby (Asbjørn), Ann Eleonora Jørgensen (Tove), Martin Brygmann (Loke), Peter Frödin (Heimdal), Lene Maria Christensen (Ydun), Søren Spanning (Odin), Henrik Noël Olesen (Thor), Morten Suurballe (Thrym), Jesper Asholt (Kvalm), Peter Hesse Overgaard (Jelling) - 90 min. - Biografpremiere d. 12/10 2007 og på DVD d. 21/4 2008 - Udlejning / pressefotos © Cosmo Film/SF Film - Tilladt for alle

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=6691&area=3>

[https://da.wikipedia.org/wiki/Guldhornene_\(film\)](https://da.wikipedia.org/wiki/Guldhornene_(film))